

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 395

гр. Пловдив, 08.11.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. И.

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

като разгледа докладваното от Тодор Илк. Хаджиев Въззивно търговско дело № 20235001000506 по описа за 2023 година

Предмет на обжалване във въззивното производство е Решение № 116/04.04.2023 г. по т. д. № 274/2022 г. на ОС – Стара Загора, с което са охвърлени предявените от Т. М. В. и Й. Я. А. против Westfalishe Provinzial Verersicherung AG искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ за неимуществени от смъртта на Д.Т.В. вследствие ПТП на 22.02.2019 г. съответно за сумата от 136 500 лв. по отношение на Т. М. В. и 98 050 лв. по отношение на Й. Я. А..

Ищците основават своите претенции на настъпило във ФРГ ПТП по вина на водача на лек автомобил „А.“ с рег. номер ..... Т. А., вследствие на което е причинена смъртта на Д.Т.В. – биологичен син на Т. М. В. и доведен син на Й. Я. А., за което МПС е сключена застраховка гражданска отговорност на автомобилистите с Westfalishe Provinzial Verersicherung AG, регистрирано във ФРГ.

Предвид трансграничния характер на правния спор окръжният съд на основание чл. 4, § 2 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и Съвета относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Регламент Рим II) е приел за приложимо материалното право на Република България. Във въззивното производство немското застрахователно дружество чрез пълномощника си отново повдига въпроса за приложимото към спора

материално право, като поддържа, че на основание чл. 4, § 1 от Регламент Рим II приложимо следва да бъде правото на ФРГ, където е настъпила вредата – смъртта на Д.Т.В., независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт. По този въпрос въззивният съд ще вземе отношение при постановяване на въззивното решение.

Според постоянната практика на съдилищата във ФРГ по приложението на § 253, ал. 2 от Гражданския кодекс относно условията за присъждане на неимуществени вреди при настъпила при ПТП смърт (напр. решение от 27 януари 2015 г. – VI ZR 548/12; OLG Hamm) отговорността на виновния водач на МПС, респективно на застрахователя, може да бъде ангажирана само ако психологическите увреждания в резултат на смъртта на близък са довели до патологични усложнения, които надхвърлят здравословните увреждания, на които обичайно са изложени преживелите роднини, като максималния размер на присъжданите обезщетения за неимуществени вреди са в порядъка 10 000 – 12 000 евро.

По отправено от СГС преюдициално запитване до СЕС с решение от 15.12.2022 г. по дело С – 577/ 21 е прието, че член 3, четвърта алинея от Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, съгласно която обезщетяването от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства на неимуществените вреди, претърпени от близките роднини на пострадалите при пътнотранспортни произшествия, зависи от условието тези вреди да са довели до патологично увреждане на близките роднини.

Същевременно разпоредбата на чл. 16 от Регламент Рим I I дава приоритет на повелителните норми на правото на съда пред нормите на приложимото към извъндоговорното задължение право. В българското законодателство отношенията във връзка с вида на подлежащите на репарирание неимуществени вреди, кръгът на лицата, имащи право на обезщетение за неимуществени вреди, и размера на вредите се уреждат от чл.

52 ЗЗД. В случай, че се приеме, че чл. 52 ЗЗД представлява особено повелителна норма по смисъла на чл. 16 от Регламент Рим II, това би изключило приложението на немското деликтно право и в частност изискването увреждането на преживелите роднини да е придобило патологичен характер като условие за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за причинена смърт от деликт. По аналогичен правен спор пред ВКС (гр. д. № 330/ 2021 г., II т. о.) във връзка с приложението на чл. 52 ЗЗД е отправено прюдициално запитване на основание чл. 267 от Договора за функциониране на Европейския съюз, по което е образувано дело С – 86/ 23 на Съда на Европейския съюз, дали член 16 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения (Регламент "Рим II") трябва да се тълкува в смисъл, че разпоредба от националното право като разглежданата в главното производство, която предвижда прилагане на основен принцип на правото на държавата членка, какъвто е принципът на справедливост, при определяне на обезщетение за неимуществени вреди в случаите на смърт на близки лица, настъпила при деликт, може да се разглежда като особена повелителна норма по смисъла на този член.

Образуваното пред Съда на Европейския съюз дело касае съществен за предмета на настоящето производство въпрос и ще обезпечи правилното решаване на спора чрез определяне на приложимото материално право. Решението на Съда на Европейския съюз по преюдициалното запитване съгласно чл. 633 ГПК е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. Адресат на задължението по чл. 631, ал. 1 ГПК за спиране на производството е всеки съд, който е отправил или трябва да отправи преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз (Определение № 138/ 21.03.2019 г. на ВКС по ч. гр. д. № 631/ 2019 г., IV – то гр. о.). Предвид изложеното съдът намира, че в случая са налице основанията по чл. 631, ал. 1 ГПК за спиране на производството по делото.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определението от 18.10.2023 г. за даване ход на съдебните прения.

СПИРА на основание чл. 631, ал. 1 ГПК производството по делото до постановяване на решение по дело С – 86/ 23 на Съда на Европейския съюз.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред ВКС в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____